

Турчина, старши стражар, Али Чауш, поздравил българина с наргелето и разпитал Илча, дали не знае да е пристигнал някой млад мъж, около 35 годишен, среден ръст, рус, сивоок, слаб, дори сух, с късо сако (дреха). Илчо не познавал Левски и отговорил, че не знае, нито се меси в хана.

Бръснарчето и Ковачев, щом чули, какъв човек дири Али Чауш, веднага се сетили, че дирят Васил Левски, а той е на стола пред огледалото. И двамата те се разтреперали. Ръката на бръснарина се залюляла, бръснача се разиграл, като че ще падне от ръката. Лицето му прижелтело от страх. Бедният момък знаел, че бръсне Левски, когото ей сега турчина ще хване за врата.

— Момче, забележил Левски, држж здраво бръснача, че ще ме порежиш. — Не по-малко се изплашил и побледнял едрият българин, учителя Ковачев, с наргелето на мендерея. И той мислел, че Левски е изгубен.

В това време лицето на Левски, което се отразявало в огледалото, оставало тихо и спокойно. Нито една жила не трепвала по него, нито едно вълнение не пропльзляло по ледената му физиономия. Това необходимо, извънчовешко самообладание не напускало Левски и при най-страшните опасности, с които бил насеян неговия невероятно преめжлив живот.

Али Чауш седнал при Ковачева, който се досетил да му поръча ракия, дано го замотае и заприказва, докато дякона офейка. Турчина пие жа-